

[Hoff.]

Smitte, som paa denne Maade vil kunne spredes over hele Landet. I Visen om Knud Lavard staar der: „Oh, Danmark, paa Rænker Du aldrig Dig forstod . . .“, og vi maa desværre indrømme, at der er noget om det. Vi er ikke flinke til at forstaa Rænkespil, og Tyskerne har en kamæleonagtig Evne til at indordne deres Synspunkter under de øjeblikkelige Forhold, eller rettere sagt at indordne de Synspunkter, de lader komme til Orde, efter Omgivelserne, og det vil være særdeles let for dem at faa den jævne Dansker til at tro, at netop de Tyskere, han kommer til at tale med, aldrig har hørt til dem, der havde et Medansvar for alt Djævelskabet, og man vil snart paa den Maade faa ondt af de stakkels uskyldige Tyskere. Man vil blive et Offer for den Propaganda, som vil skabe en Medlidenhedsindstilling over for Tyskland, som vil hjælpe det til at vokse op igen.

Desuden maa vi gøre os klart, at hvis man accepterer Tanken om en enkeltvis Anbringelse af Flygtningene i Produktionslivet, saa bliver disse Flygtninges hele retslige Stilling i det danske Samfund en fuldstændig anden, end den er nu, og før man tager det første Skridt i den Retning, maa man gøre sig klart, hvilken retslig Stilling der kan blive Tale om at give disse Mennesker, som kom herind som vore Fjender, og som er et folkefremmed Element i det danske Folk. Man maa gøre sig klart, hvorledes Forholdet vil kunne blive mellem disse Mennesker og hele den arbejdende Befolkning, og hvis man overhovedet tænker paa at gøre noget i den Retning, maa man skabe en holdbar Ordning, en Ordning, som altsaa er grundigt gennemtænkt, før man fører den ud i Livet.

Alt dette synes at vise, at hvor fristende det end kan være at sætte Flygtninge til at afhjælpe Mangelen paa Arbejdskraft f. Eks. i Landbruget, saa er der ikke nogen Mulighed for at faa det gjort paa en Maade, som ikke vil føre Konsekvenser med sig, der er meget værre end den Vanskelighed, som skal afhjælpes.

Der er derfor efter vor Mening ingen Tvivl om, at man bør afvise ethvert Forsøg paa at bruge Flygtningene paa en saadan Maade i dansk Produktionsliv, at de faar en anden Asylret her i Landet, end de har,

at deres Stilling bliver en anden, end den er nu, hvor de er indespærret under militær Bevogtning i Flygtningelejre. Men da nu Sagen paa en saa klar og tydelig Maade er rejst ude i Landet, og da der oven i Købet, som jeg nævnte, i det andet høje Ting har været Spørgsmaal fremme om at faa anbragt Flygtningene, synes jeg, det vil være rimeligt, om der fra dette høje Ting kommer en Udtalelse til det danske Folk, som viser, at man her ser saaledes paa det, at det vil være helt forkert at sætte Flygtningene ud i Produktionslivet, at vi ikke kan gaa den Vej, men at vi stadig maa holde fast ved, at de tyske Flygtninge er Flygtninge, som skal holdes isoleret fra Befolkningen, indespærret og afsondret.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at det foreliggende Forslag til Beslutning tages op til velvillig Behandling.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Det foreliggende Forslag til Beslutning gaar jo ud paa, at Folketinget beslutter at opfordre Regeringen til at afvise ethvert Forsøg, der er eller maatte blive gjort paa at sætte de tyske Flygtninge, der midlertidigt befinder sig her i Landet, ind i dansk Produktion.

Jeg har undersøgt Problemet straks efter min Tiltræden som Socialminister. Saa vidt jeg kan se, blev Samlingsregeringen i Fjor straks efter Besættelsens Ophør stillet over for det Problem, om de tyske Flygtninge burde sættes ind i den danske Produktion, idet der fra forskellige Sider, hvor der herskede en vis Knaphed paa Arbejdskraft, blev rettet Henvendelse til Regeringen om at tillade Anvendelse af tyske Flygtninge i Tilfælde, hvor det ikke havde været muligt at faa anvist den tilstrækkelige indenlandske Arbejdskraft, og af det Notat, som foreligger i Ministeriet, kan jeg se, at paa et i Arbejds- og Socialministeriet den 13. Juli 1945 afholdt Møde med Repræsentanter for de interesserede Myndigheder, Indenrigsministeriet, Justitsministeriet, Flygtningeadministrationen, Sundhedsstyrelsen, Rigspolitechefen m. v. samt Repræsentanter for Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Arbejdsmandsforbund var der fuld Enighed om, at der under ingen Omstændigheder burde meddeles Tilladelse til, at tyske Flygtninge fik Arbejde